

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: XI

Druga strona postępowania: Caisse pour l'avenir des enfants

Sentencja

Klauzule 1.1, 1.2 i 2.1 oraz klauzulę 3.1 lit. b) Porozumienia ramowego dotyczącego urlopu rodzicielskiego (zmienionego) z dnia 18 czerwca 2009 r., które stanowi załącznik do dyrektywy Rady 2010/18/UE z dnia 8 marca 2010 r. w sprawie wdrożenia zmienionego Porozumienia ramowego dotyczącego urlopu rodzicielskiego zawartego przez BUSINESSEUROPE, UEAPME, CEEP i ETUC oraz uchylającej dyrektywę 96/34/WE, należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które uzależnia przyznanie prawa do urlopu rodzicielskiego od nieprzerwanego zatrudnienia danego rodzica przez okres co najmniej dwunastu miesięcy bezpośrednio przed rozpoczęciem urlopu rodzicielskiego. Klauzule te stoją natomiast na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które uzależnia przyznanie prawa do urlopu rodzicielskiego od posiadania przez rodzica statusu pracownika w chwili narodzin lub przysposobienia dziecka.

(¹) Dz.U. C 191 z 8.6.2020.

Postanowienie Trybunału dziesiąta izba) z dnia 14 stycznia 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel București – Rumunia) – Krakvet sp. z o.o. sp.k. / Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București, Administrația Fiscală pentru Contribuabili Nerezidenți

(Sprawa C-108/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 33 – Określenie miejsca transakcji podlegających opodatkowaniu – Dostawa towarów wraz z transportem – Dostawa towarów wysyłanych lub transportowanych przez dostawcę lub na jego rachunek – Sprzedaż za pośrednictwem strony internetowej – Umowa przewozu towarów zawarta przez nabywcę ze spółką zaproponowaną przez dostawcę]

(2021/C 138/16)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel București

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Krakvet sp. z o.o. sp.k.

Strona przeciwna: Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București, Administrația Fiscală pentru Contribuabili Nerezidenți

Sentencja

Artykuł 33 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że w odniesieniu do towarów sprzedawanych za pośrednictwem strony internetowej przez dostawcę mającego siedzibę w jednym państwie członkowskim nabywcom znajdującym się w innym państwie członkowskim, jeżeli do celów dostarczenia tych towarów owi nabywcy, zgodnie z opcjami wysyłki oferowanymi przez tego dostawcę, wybierają spółkę proponowaną na tej stronie, z którą to spółką zawierają umowę odrębną od umowy wiążącej ich z rzeczonym dostawcą na nabycie tych towarów, należy uważać te towary za transportowane „przez dostawcę lub na jego rzecz” w rozumieniu tego art. 33, o ile ten sam dostawca odgrywa przeważającą rolę w inicjowaniu i organizowaniu zasadniczych etapów transportu tychże towarów, czego zweryfikowanie należy do sądu odsyłającego, z uwzględnieniem wszystkich istotnych okoliczności sprawy w postępowaniu głównym.

(¹) Dz.U. C 172 z 20.5.2019.